

Editorial: Oborové didaktiky – bilance a perspektivy

Oborové didaktiky procházejí, doufejme, procesem rekonstituování, jak ve svém článku zmiňuje prof. Beneš. Jsme rádi, že v době, kdy tento proces nabírá dech, můžeme čtenářům nabídnout určitou bilanci hodnotící stávající úroveň těchto disciplín a naznačující

View metadata, citation and similar papers at core.ac.uk

brought to you by CORE

ici, že bytí nutnosti, která na sebe nechává nějakou dobu čekat. Tato „nutnost“ je dána obecnějšími trendy, které překračují hranice zemí i oborů, i našimi národními podmínkami.

Zmíněné obecnější trendy souvisejí s velmi dynamickou proměnou vzdělávání, která nemá v ještě relativně nedávné minulosti obdoby. Během posledních několika desetiletí se z různých pozic prakticky ve všech vyspělých zemích objevila tvrdá kritika vzdělávací praxe. Vzdělávací metody jsou kritizovány jako neodpovídající změnám v lidské kognici v době informační exploze, jako špatně reprezentující současné vědecké poznání, špatně reagující na rostoucí diverzitu školní populace atd. (Jörg et al., 2007)¹.

Futurologové zdůrazňují, že budoucnost vzdělávání je obtížné predikovat, nicméně obecné rysy změny charakterizovat lze – opuštění lineárního uvažování a soustředění se na předem určené požadované výstupy (cílové stavy) a posun ke komplexnosti a soustředění se na možnosti obsažené v probíhajícím procesu vzdělávání. Vzdělávání bude procházet komplexní evolucí od hierarchie k heterarchii, od homogenního (frontálního) systému vzdělávání „pro masy“, k heterogennímu systému vzdělávání menších, dynamicky vznikajících a zanikajících komunit. Bude se soustřeďovat na chápání nejednoznačnosti reality s vědomím, že reálné obsahuje (neviditelné) potenciální (Morin, 2001; Miller, 2007)².

Nárůst komplexnosti vzdělávání a zároveň pocíťovaná klesající úroveň připravenosti absolventů škol pro tradiční formy vzdělávání na školách vyšších stupňů je už nyní natolik zřejmá, že mýtus „kdo ovládá svoji disciplínu, ovládá i její vyučování“, je neudržitelný už i pro příslušníky technických a přírodovědných oborů, kde (a nejen u nás) přetrvával nejdéle. Začíná být nezpochybnitelně zřejmé, že jádrem učitelovy profesionality jsou právě oborové didaktické kompetence, v nichž je naprosto nezastupitelný jinými profesionály.

Zatímco západoevropské země a částečně i Spojené státy začínaly posouvat oborové didaktické myšlení do podoby vědních oborů, u nás probíhala sametová revoluce.

¹ Jörg, T., Davis, B., & Nickmans, G. (2007). Towards a new, complexity science of learning and education. *Educational Research Review*, 2, 145–156.

² Morin, E. (2001). *Seven complex lessons in education for the future*. Paris: UNESCO Publishing. Miller, R. (2007). Futures literacy: A hybrid strategic scenario method. *Futures: the journal of policy, planning and future studies*, 39, 341–362.

Tehdejší s okolními trendy srovnatelná orientace oborových didaktik ovšem nedokázala (až na výjimky) doložit svoje směřování intenzivním výzkumem, a proto oborové didaktiky nezískaly respekt svých kmenových oborů. Když bylo v 90. letech chápání oborových didaktik jako vědních disciplín v univerzitním světě zpochybněno, bylo to spojeno s kritickým postojem Akreditační komise (AK). V tomto smyslu jsou kroky Akreditační komise v posledních letech naopak povzbuzením pro oborové didaktiky, aby akcelerovaly svůj vývoj.

Akreditační komise začala reflektovat, že kvalitu studijního učitelského programu/oboru nelze odvozovat pouze od kvality výuky v „mateřských“ vzdělávacích oborech, a stejně tak ani jen od kvality pedagogických a psychologických disciplín, byť obojí tvoří jeho integrální součást. Postupně, byť nesnadno, se prosazovaly doktorské programy v oborových didaktikách. Akreditační komise začala nahlížet na oborové didaktiky jako na hlavní profesní disciplíny učitelských studijních programů.

Akreditační komise ve své snaze usilovat o udržení a zvyšování kvality učitelských programů zahájila hodnocení doktorských studijních oborů v oblasti didaktik přírodovědných oborů a matematiky a pokusila se detailně zmapovat problémy, které se v těchto oborech objevují. Následně ocenila přínos tohoto hodnocení a vytvořila stálou pracovní skupinu pro oborové didaktiky, jejímž cílem bude vymezit kritéria posuzování kvality oborových didaktik – a to jak v rovině vědní disciplíny v doktorských studijních oborech, tak v rovině profesní disciplíny v oborech pregraduální učitelské přípravy.

Tato skupina proto začala iniciovat snahu o intenzivnější mezioborovou spolupráci v oborových didaktikách a obracela se na představitele odborných komunit se zájmem o aktivizaci odborného dění. Součástí těchto snah byla i spolupráce s výborem České asociace pedagogického výzkumu (ČAPV) a organizátory 18. konference ČAPV v Liberci vedoucí k organizaci sympozia s názvem Oborové didaktiky: bilance a perspektivy. Cílem pořadatelů bylo vytvořit sdílený diskusní prostor, v němž by didaktiky oborů mohly konfrontovat svá pojetí, propracovávat své konstrukty a rozvíjet úvahy nad jim svěřenou oblastí edukační praxe. Ukázalo se jako žádoucí vytvářet sdílený diskusní prostor na bázi transdisciplinární didaktiky, která přesahuje didaktiky jednotlivých oborů v zájmu hledání toho, co je jim společné.

Organizátoři požádali o referáty vůdčích představitelů didaktik těch oborů, jež reprezentují základní oblasti lidského vědění a klíčové způsoby setkávání se světem: český jazyk a literatura, cizí jazyky, matematika, přírodovědné předměty (exemplárně fyzika), společenskovědní předměty (exemplárně dějepis) a esteticko-výchovné předměty. Vzhledem k tomu, že referující za jednotlivé oborové didaktiky působí v roli předsedů oborových rad didakticky zaměřených doktorských studijních programů či zastávají ve svých oborech obdobně významné pozice, předpokládalo se, že v sympoziu vystoupí jako „mluvčí svých komunit“ a přednesou hlavní myšlenky příslušných „programových

prohlášení“. S odstupem lze konstatovat, že očekávání byla naplněna. Nadto byl projevem zájem zpřístupnit prezentované myšlenky širší komunitě pedagogů. Své stránky k tomuto účelu nabídl časopis *Pedagogická orientace*.

Cílem tohoto monotematického čísla časopisu *Pedagogická orientace* je analyzovat současný stav a perspektivy didaktik v rámci zvolených oborů s akcentem na domácí vývoj a mezinárodní kontext. Číslo přináší pět analyticky zaměřených koncepčních, přehledových referátů a dva diskusní příspěvky, v nichž jsou analyzovány základní vývojové tendence i aktuální problémy jednotlivých oborových didaktik. V průhledu jednotlivými texty se ukazuje, že v pojetí svých představitelů jsou oborové didaktiky značně pokročilé. Zdá se, že mnohé z nich mají ambici rozvíjet se nikoliv jen v úzké vazbě na oblast školní edukace, ale šíře jako antropologicky pojaté medvědy rozklenuté nad svými obory a sférou edukace, socializace, enkulturace a dalších souvisejících procesů. Předpokládá se, že v tomto pojetí by se oborové didaktiky mohly úspěšně etablovat v akademickém prostředí. Vedle úvah o konstituování oborových didaktik v širším pojetí se diskutovalo také o významu a rolích oborových didaktik ve vztahu ke školní výuce, k tvorbě kurikula a k profesní přípravě učitelů. Rozebírány byly dva hlavní impulsy rozvoje oborových didaktik – impuls profesionalizační a impuls kurikulární. Ukázalo se, že působení je obousměrné: profesionalizace a tvorba kurikula může dynamizovat rozvoj oborových didaktik a v obráceném gardu oborové didaktiky mohou dynamizovat (a fundovat) profesionalizaci a tvorbu kurikula. Koneckonců čtenář necht' posoudí.

Iva Stuchlíková, Tomáš Janík